

Dear Diary

Η Μανίνα Ζουμπουλάκη περιγράφει τη γέννηση του νέου βιβλίου της

26/05/2014

Η Μανίνα Ζουμπουλάκη περιγράφει τη γέννηση του νέου βιβλίου της

Η ερώτηση «πώς γράφεται ένα βιβλίο;» σηκώνει αφηρημένη απάντηση – το ξεχνάς, ασχολείσαι με τα προσωπικά σου, με τα κοινά, με λογαριασμούς και μπουρδες για τις οποίες δεν βρίσκεις λύση... μέχρι που μια μέρα... αρχίζεις να γράφεις.

Δευτέρα. Πάω κάτι τρύπια τζιν σε Πακιστανό ράφτη στην Ιουλιανού (όλα 2 ευρώ!). Είχα φίλη μοδίστρα κάποτε, ο Πακιστανός αλλάζει ένα φερμουάρ με Τέχνη, πραγματικά. Το βράδυ ψάχνω πληροφορίες για το Πακιστάν – οροπέδιο Βαλουχιστάν!– και μετά πέφτω στις ραπτομηχανές. Για κάποιο λόγο ενθουσιάζομαι. Διαβάζω ως χαράματα. Το πρωί πάω τα παιδιά στο σχολείο αργά και με κάτι μάτια (δικά μου) μέχρι τον αστράγαλο. Τρελή.

Τετάρτη. Η Πέμη Ζούνη ανοίγει το «Convento del Arte», που έχει ωραία πίστα/σκηνή. «Παίξε ένα μονόλογο εδώ» λέω. «Γράψε μου έναν!» λέει. «Μια σκοτεινή γυναίκα, μαύρη...» Σκέφτομαι διάφορες σκοτεινές-μαύρες αλλά μου φαίνονται κάπως, όλα είναι σκοτεινά-μαύρα, μήπως να φτιάξω μια χαζοβιόλα για αλλαγή;

Παρασκευή. Ξεκινάω μονόλογο για την Πέμη, σκοτεινή-μαύρη... μοδίστρα, για κάποιον λόγο. Όλη νύχτα, μιλάμε. Μοδίστρα που μιλάει σε δικηγόρο, εξηγεί πως είναι άνεργη, έχει τρία αγόρια, άντρας άνεργος, τους κόβουν το ρεύμα. Κάποτε ήταν αλλιώς, είχε ατελιέ στη Βουκουρεστίου, ήταν η θεά του ταγιέρ. Μετά; Με το ζόρι χώθηκε σε βιοτεχνία. Στα φερμουάρ. Ξεπεσμός για μια καλή μοδίστρα, αλλά τι να έκανε;

Κυριακή, επόμενη Στέλνω τον μονόλογο στην Πέμη. Στο μεταξύ ο φίλος Θανάσης μου λέει: «Η εγκληματικιά ηρωίδα να μην έχει τύψεις! Να χτυπάει το Σύστημα συνειδητά!» Ναιναιναι. Το έχω, χαιρόμαστε, ενθουσιασμός κ.λπ.

Δευτέρα. Στέλνω μείλ στην Πέμη, θα ξαναδουλέψω το μονόλογο. Αισθάνομαι ότι χάνω λίγο την προσοχή της, αλλά ok.

Παρασκευή (μετά μια βδομάδα) Στρώνομαι με πακοτίνια και άλλες σαβούρες και ξαναστήνω τη μοδίστρα. Είναι σταθερή. Έκανε το σωστό κι ως εγκλημάτησε, άι στο διάολο από κει. Η βιοτεχνία δεν τους κολλούσε ένσημα, το ταμείο τη χρεώνει για τα χαμένα ένσημα. Είναι στα όριά της... τόσο σκασμένη, που φτάνει να σκοτώσει άνθρωπο: το θύμα. Το οποίο δεν είναι αθώο, για να καταλήξει πτώμα...

Πέμπτη Μαθαίνω ότι η Πέμη έκλεισε έργο και καίγεται ο ποτός της.

Ενθουσιασμός για Πέμη, αλλά όχι για μοδίστρα.

Σάββατο Μιλάω με τη Γαλήνη Τσεβά, φίλη σταρ. Ο προαναφερθείς Θανάσης (Τσιρταβής, παραγωγός στο «Ευρέ Εργά») λέει «Ο μονόλογος; Ταμάμ για τη Γαλήνη! Θα τον παίξει με απελπισία και θυμό!»

Κυριακή. Στέλνω το μονόλογο στη Γαλήνη. Της αρέσει. Ψάχνουμε να βρούμε θέατρο, μπαρ/πίστα/σκηνή, οτιδήποτε αλλά σε ποιότητα. Ενθουσιασμός κ.λπ.

...**Κάμποσες Κυριακές μετά.** Δεν βρίσκουμε τίποτα. Βράζω στο ζουμί μου. Δεν μπορώ να κοιμηθώ, σκέφτομαι συνέχεια το θύμα: μπας κι είναι πολιτικός; Όχι τίποτα, αν είναι απλός πολίτης κανένας δεν θα ασχοληθεί με το φόνο του, οπότε... κάτι πολιτικοί που ήξερα από τα 80s και παρακολουθώ την εξέλιξή τους με θαυμασμό/θλίψη/ίου, βολεύουνε για μοντέλα.

Δευτέρα, μέρες μετά. Έχω διαβάσει ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ μπλογκ για σκάνδαλα, Τσοχατζόπουλος και πάνω. Βράζω, από θυμό πια. Μας έχουν σκυλο-κλέψει! Καλά, το ήξερα, απλώς τώρα το είδα με φούντες. Τώρα μπορώ να το φορτώσω στο θύμα – καλά να πάθει, τέτοιος που είναι.

Τετάρτη Ο Γιώργος Παυριανός ψάχνει παρέα να πάει στη Λαμία σε πανηγύρι που τραγουδάει η Γωγώ Τσαμπά. Δεν έχει τρένο για Λαμία (δράμα η συγκοινωνία), μόνο γαίδαρο. Τσεκάρω τη Γωγώ, εκεί που ψάχνω τα δρομολόγια ΚΤΕΛ. Μετά βλέπω βιντεοκλίπ της Έφης Σαρρή. Η Έφη είναι γάτα – αλλά κάνει τη χαζοβιόλα όταν βαριέται. Ενθουσιασμός κ.λπ., έχω κι άλλη ηρωίδα.

Σάββατα, πολλά γράφω μονόλογο για λαϊκή τραγουδίστρια. Η Ρίκα Βαγιάννη σε βραδιά βότκας με τη Γαλήνη προτείνει άλλο μονόλογο, κυρίας καλής κοινωνίας – ωωωπ, έχω τη χήρα! Η χήρα του θύματος, λέμε, μου λείπει κάποια; Γραμματέας σε υπουργείο; Πηδάει το θύμα; Άλλο κόσμο; Κάποιος πρέπει να πηδάει σ' αυτή την ιστορία! Την έχω και τη δημόσια υπάλληλο,

ενθουσιασμός κ.λπ. μόνο, που, δεν είναι μονόλογοι πια. Είναι... ε όχι... είναι... πες το μου αυτό... Είναι ΒΙΒΛΙΟ.

Μέρες και νύχτες, εξάμηνο. Μπαίνει άνοιξη. Στρώνω τους μονόλογους πλάτη-πλάτη. Πάω στο αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς και κάνω καχύποπτες ερωτήσεις για την ανάκριση υπόπτων. Είναι κι άλλοι εγκληματικοί, δεν ξέρω πώς ξεφύτρωσαν. Κανένα θύμα δεν είναι αμέτοχο, έχει γυναίκα, παιδιά, συνεργάτες, κόρη σκηνοθέτη, γιο μακιγιέρ/stripper... όλοι μπλέκονται, ο λόγος που τους μάζεψα είναι για να βγάλουν τα μάτια τους και να τσουμαδηθούνε, όχι για να παίξουν μπιρίμπα.

Κυριακή. Σεζόν ολόκληρη από την πρώτη αράδα της ιστορίας Στις τέσσερις το πρωί έχω ξαφνική αναλαμπή – ποιος σκοτώνει ποιον, τελικά. Γράφω, με μπρίο (νομίζω. Αλλά είμαι και άυπνη, τρομάρα μου). Ενθουσιασμός κ.λπ.

Τρίτη. Ξαναγράφω αυτά που έγραφα προχτές, άπαπα.

Παρασκευή. Ξανα-ξαναγράφω τα προχθεσινά. Τζίζας. Θέλω η ιστορία να έχει ανατροπές και ανάταση, να αισθάνεται ΚΑΛΑ ο άνθρωπος-αναγνώστης, να μη μένουν εκκρεμότητες πέραν των απαραίτητων... να αισθάνομαι καλά κι εγώ – οι ηρωίδες/ήρωες δεν πήγανε στράφι. Ήρθαν να κάνουν μια δουλειά στον κόσμο αυτό και τα καταφέρανε.

Δευτέρα. Η μαμά μου το διαβάζει, λέει ότι είναι μάπα. Το ίδιο είχε πει για το «Φεύγα»... άρα είμαι σε καλό δρόμο. Στη φίλη Ελένη Παπαλιάκου αρέσει πολύ. Το διαβάζει ο διαβαστερός εκδότης, επίσης χαίρεται. Ενθουσιασμός κ.λπ.

Τετάρτη. Μήπως θέλει δουλίτσα; Το ξανα-δουλεύω όλη νύχτα. Υστέρω. Σέρνω τα παιδιά στο σχολείο με τις πιτζάμες τους.

Πέμπτη. Βρίσκω μία ωραία σκοτεινή γυναίκα του Γιώργου Καλφμανώλη για εξώφυλλο. Κρατάει μπαλόκι, αλλά το τρώμε – είναι απλώς σκοτεινή. Ενθουσιασμός κ.λπ.

...**Ο τίτλος κλείνει σαν «Φερμουάρ»** – όλοι «βάζουν φερμουάρ» σε κάποια φάση. Είναι καλή ιστορία. Έχει πλάκα, και επικαιρότητα, και στεναχώρια. Αλλά τι θα έλεγα; Ότι είναι μάπα; Αφήστε που δεν είναι, δηλαδή. Ελπίζω να σας αρέσει γιατί, αν όχι, τζάμπα ο ενθουσιασμός...

ΜΑΝΙΝΑ
ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

ΦΕΡΜΟΥΑΡ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

*Το βιβλίο «Φερμουάρ» της Μανίνας Ζουμπουλάκη κυκλοφορεί σε λίγες μέρες από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος.

<http://www.athensvoice.gr/the-paper/article/488/dear-diary>